

Emma Sköld -sarja

SOFIE

SAREN-

BRANT

WSOY

VALHEENPUNOJA

SOFIE

SAREN-

BRANT

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

VALHEENPUNOJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Mytomanen

COPYRIGHT © SOFIE SARENBRANT 2020

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LENNART SANE AGENCY AB

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2021

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-45440-4

PAINETTU EU:SSA

Inekselle ja Mandusille

*Sanotaan että seipitän,
mutta kaikki on totta.
Joka ainoa sana.*

KESKITTYMINEN HERPAANTUU hetkeksi, ja hän huomaa potkun liian myöhään. Polvet pettävät.

Sitten hän kaatuu avuttomana pää edellä maahan.

Taivas on tähtikirkas ja aika pysähtyy, kun hän makaa selälään terävien neulasten ja oksien päällä. Musertava uupumus tulee hiipien.

Näinkö tämä päättyy?

Ei, se ei käy, sillä silloin totuus menee hautaan hänen mukanaan.

Eikä kukaan saa rangaistusta.

Ainoa pelastus on hankkiutua täältä pois, mutta hän ei muista enää, mistä suunnasta oli tullut. Ympärillä on vain korkeita puita ja pimeyttä. Nyt ei saa antaa valtaa toivotonmuudelle, vielä on jotakin minkä puolesta taistella. Jotakin hänen omaa henkeään tärkeämpää. Hän pääsee polvilleen, ja seuraava isku osuu leukaan kuin piiskansivallus. Hän ei ollut valmistautunut siihen ja niskassa rusahtaa. Kipu lievittyy nopeasti kummalliseksi tokkuraksi, ja näkö hämärtyy. Paniikki iskee rajuna. Hän ei halua että hänet löydetään täältä kuoliaaksi pieksettynä.

Täynnä viiltohaavoja ja vereen tukehtuneena.

Tästä on tultava loppu.

Hän räpyttelee vimmatusti ja näkökyky palaa.

Kumpikaan ei lopeta ennen kuin toinen makaa liikkumattomana. Voittajia voi olla vain yksi.

Vastustajan silmissä leimuaa viha. »Ajattelit laulaa, mokoma piru.»

Et sinä minua vihaa, hän haluaa sanoa, mutta unohtaa sen kun jokin välkähtää kuutamossa. Onko se veitsi? Aistit terävöityvät ja jostakin kumpuaa odottamatonta voimaa. Hän onnistuu nousemaan pystyyn ja potkaisee kovaa puolustukseksi. Hyökkääjä hänen edessään paiskautuu maahan.

Enempää hän ei ehdi nähdä.

Hän juoksee henkensä edestä, toivoo pääsevänsä jonnekin turvaan. Kukaan ei saa syyttää häntä heikkoudesta.

Eikä pelkuruudesta. Hänen on pakko selviytyä.

Hän ajattelee vain sitä, ettei saa pysähtyä. Hän pääsee nopeasti pois metsästä ja syöksyy Ålstenin katuja reunustavien isojen omakotitalojen ohi, ei edes ajattele pyytää apua.

Siihen ei ole aikaa, nyt on piilouduttava.

Verenmaku suussa voimistuu, ja hän yrittää pitää vauhtia yllä. Muutamaman minuutin kuluttua hän pysähtyy ja katsoo ympärilleen.

Onko tuolla joku?

Askelet lähestyvät yössä, ja hän ottaa taas jalat alleen. Vähän matkan päässä on leikkipuisto ja siellä kiipeilyteline. Pyöreä linnunpesä on niin iso että siihen mahtuu ihminen. Askelet takana ovat vaienneet. Hän syöksyy kohti piilopaikkaa. Kipu työntyy nuolina kroppaan, kun hän kiipeää tikkaita ylös. Hengitys kohisee päässä kovana ja peittää alleen kaikki muut äänet. Hän yrittää saada laukkaavan sykkeensä rauhoittumaan ja koettaa kaikin keinoin palauttaa kuulonsa.

Silloin kuuluu soran rahinaa, aivan läheltä.

Hänellä ei ole pakotietä, hän on täysin puolustuskyvytön. Vanki. Hän tajuaa muutamassa sekunnissa, että hänet on löydetty. Joku kapuaa linnunpesän suuaukolle. Tulija voi olla yksi ainoa henkilö, ja hän on oksentamaisillaan, mutta ei olekaan se jota hän odotti.

»Sinäkö?» hän kysyy.

KESKIVIIKKO 3. KESÄKUUTA

SOLVIKSBADETIN KUNTORATA ja sen ympäristö Smedslättenissä on jo rajattu sulkunauhoin, kun rikostarkastaja Emma Sköld saapuu löytöpaikalle vähän jälkeen yhdentoista aamupäivällä. Hän ei halua ajatella, minkälainen näky häntä odottaa. Sinivalkoinen sulkunauha alkaa asfalttitiien ja radan välissä olevasta risteyksestä, se on vedetty rinnettä ylös ja pienen ulkokuntoilupaikan ympäri, ja sieltä se jatkuu korkeiden puiden väliin. Mälaren-järvi välkehtii oksien välistä, ja orava tuijottaa Emmaa uteliaana ennen kuin kipittää runkoa pitkin ylös. On vaikea uskoa, että pahuus on löytänyt tiensä tähän rauhalliseen metsään Bromman hienoimmassa osassa. Useimmille ihmisille talo Smedslättenissä tai Ålstenissä on taloudellisesti mahdoton haave.

Emma pysähtyy katsomaan ympärilleen. Hyökkäys kuntoradalla liikkuvan ihmisen kimppuun on niin raukka-mainen teko, ettei hän löydä oikeita sanoja kuvaamaan sitä. Emma kuvittelee, kuinka uhri juoksee kuulokkeet korvilla, omaan maailmaansa uppoutuneena. Hyökkääjä seisoo puun takana odottamassa oikeaa hetkeä.

Niinkö täällä on käynyt?

Emma pujahtaa sulkunauhan alitse ja menee kohti käsinmaalattua kylttiä, jossa lukee erivärisin kirjaimin »Sten-

backen». Ruumis on metsässä noin kymmenen metrin päässä kuntoradalta. Vainaja makaa vatsallaan, kasvot pois-päin käännettyinä. Kun hälytys tuli, Emmen ensimmäinen ajatus oli, että nuoren naisen kimppuun oli käyty juoksu-lenkillä. Todellisuudessa uhri on häidin tuskin teini-ikäinen poika. Hän näyttää pieneltä.

»Helvetinmoista», sanoo Emmen työtoveri Krille kasvot tuhkanharmaina ja kääntää päänsä pois.

Krillen reaktio ei hämmästyttä Emmaa, sillä hän tietää kuinka paljon tämä pelkää kuolemaa. Krille jää paikalleen, kun Emma menee katsomaan ruumista lähempää. Vaikka on alkukesä ja kaksikymmentäkolme astetta lämmintä, Emmaa puistattaa luita ja ytimiä myöten kun hän näkee laajat vammat. Oikea jalka on vääntynyt luonnottomaan asentoon, ja poikaa on raavittu ja raadeltu kauttaaltaan. Melkein kuin hänen kimppuunsa olisi käynyt jokin petoeläin. Emma ei osaa kuvitella, kuinka joku voisi olla sellaisen raivon vallassa. Hänen katseensa vaeltaa uhrin repaleiseen ja veriiseen pelipaitaan, jossa lukee »Messi». Emma on nähnyt kuolleita monta kertaa ennenkin, mutta nyt hänen kurkua kuristaa. Poika on niin nuori. Raaka ja väkivaltainen tekijä on kiduttanut pojan hengiltä. Ja jättänyt hänet sitten maahan oksien ja neulasten keskelle. Kaikki haluavat tietää miksi, ja Emma Sköldin ja hänen työtovereidensa tehtävä on löytää vastaus.

Tutkinnanjohtaja Lars Lindberg puhuttaa teknisiä tutkijoita, joilla on yllään valkea suojarahku ja lilat kumikäsineet. He ovat pystyttämässä valkoista telttaa suojaaksi säältä ja tuulelta, sillä ne voivat tuhota jälkiä. Heidän yläpuolellaan surisee drone, joka kuvaa rikospaikkaa ylhäältäpäin.

»Tervetuloa», Lindberg sanoo. »Hirveä tapaus.»

»Niin voi sanoa», Emma vastaa ja etsii katseellaan maasta jotakin, mitä tahansa mikä voisi antaa vihjeen tapahtumista, mutta ei näe kuulokkeita eikä muitakaan esineitä vaan pelkkiä tupakantumppeja, karkkipapereita ja tyhjän oluttölkin. »Ovatko rikospaikkatutkijat löytäneet mitään henkilökoh- taista omaisuutta, joka auttaisi uhrin tunnistamisessa?»

»Eivät. Hänellä ei näytä olleen mukana mitään arvokasta.»

Emma kiertää ruumiin ja näkee ruhjotut kasvot ensimmäisen kerran. Veriselle poskelle on laskeutunut nokkosperhonen, jonka siivissä on kaunis oranssi-musta kuvio, mutta se lentää pois Emmen lähestyessä. Silmänvalkuaiset kiiltävät, ja Emmen on kerättävä voimia voidakseen katsoa poikaa. Lapset ja kuolema eivät kerta kaikkiaan kuulu yhteen. Lasten täytyy saada olla lapsia. Heidän täytyy leikkiä ja pitää hauskaa eivätkä he saa huolehtia liikaa tulevaisuudesta. Mutta tämä poika ei saanut käydä edes peruskoulua loppuun.

Pahuus on näyttänyt mahtinsa.

Emmen ajatus katkeaa, kun kauempana näkyy liikettä. Utelias koiranomistaja on seisahtunut tummanruskean kääpiösnautserinsa kanssa viereiselle kuntoradalle ja kysyy, mitä on tapahtunut, mutta Krille saa hoitaa puhumisen.

Emma kääntyy kohti vihreään verryttelypukuun pukeutunutta miestä, joka löysi pojan. Vaalea tukka on epäsiistinä sykerönä niskassa. Mies on ilmeisesti unohtunut tässä kaaoksessa ja ihmettelee varmasti, miksi kukaan ei ole tullut puhumaan hänen kanssaan.

Hän istuu puunrungolla rinteessä muutaman metrin päässä, Emma menee hänen luokseen ja esittäytyy. »Hei, nimeni on Emma Sköld ja työskentelen rikostarkastajana tutkintayksikössä. Sinäkö siis löysit uhrin?»

Mies nyökkää. »Niin, ja tiedän kuka hän on.»

JULIA HUUTAA heipat alhaalta eteisestä. Josefin huomaa, että vanhimman tyttären lähtö aiheuttaa hänelle yhä vieläkin vatsakipua. Rakastettu Julia kasvaa niin nopeasti, ettei Josefin pysy perässä. Pienellä tyttärellä, joka kulki vasta äsken rintarepussa, on nyt poikaystävä, ja hän aikoo muuttaa kotoa heti lukioon mennessään.

Älä unta näe.

»Pidä hauskaa», Josefin vastaa, kun ulko-ovi avataan.

Ovi paukahtaa kiinni. Yksikään perheenjäsen ei osaa sulkea Smedslättenin talon ovea varovaisesti, vaan se paiskataan kiinni kaikin voimin. Josefin ei ole koskaan ymmärtänyt syytä siihen, mutta on alkanut tehdä itse samoin. Kaikki lapset ovat nyt lähteneet talosta, mutta koska kahden koulu alkoi aikaisin ja yhden myöhään, ensimmäiset tulevat jo pian kotiin. Josefin hymyilee omalle peilikuvalleen yläkerran aulassa. Mutta huoleen on tietysti aina syytä. Katto vuotaa, ja kellarista on löytynyt hometta. Piha on päässyt villiintymään, ja auto on vietävä korjattavaksi, mutta se kaikki on merkityksetöntä.

Julia voi vihdoinkin hyvin, ja se on tärkeintä.

Julia pelastettiin kuolemalta vähän yli puoli vuotta sitten, ja sitä seuranneet päivät Josefin eli sumussa, jota ei voi verrata mihinkään muuhun, ei edes synnytykseen. Kiitollisuus lei-

masi aikaa sen jälkeen. Halu toteuttaa itseään väheni. Perheen paras on vastaus kaikkiin kysymyksiin olemassaolon oikeutuksesta, mutta on tietysti sairasta, että Josefin ymmärsi sen vasta, kun oma lapsi kidnapattiin. Josefin lupasi silloin itselleen, että ei valittaisi enää koskaan, jos vain saisi tyttärensä takaisin.

Lupaus ei pitänyt kovin kauan.

Kaikki palautui entiselleen jo suunnilleen viikon kuluttua. Painajaisen onnellisen lopun olisi pitänyt tyynnyttää levottomat ajatukset, mutta ne ovat pikemminkin voimistuneet. Nykyään Josefin on vuorokauden ympäri valmiustilassa siltä varalta, että jotakin tapahtuu. Puolisen tuntia sitten hän kuuli sireenit, ja ääni saa hänet aina ajattelemaan pahinta. Josefin kiroaa hiljaa mielessään. Hän ei jaksa enää olla aina varuillaan, se tekee hänestä lopun.

Elämä on tässä ja nyt, eikä sitä voi hallita.

Josefin tosin hallitsee sitä sen, minkä suinkin pystyy. Esimerkiksi karsii kotona ja ihmissuhteissa. Pois kaikki sellainen, mikä vie enemmän kuin antaa, vaikka luopuminen voikin olla tuskallista. Hämmästyttävää kyllä, uudet tuttavuudet ovat olleet suurin tuki kriisissä. Mutta ehkä kehitykseen kuuluu, että uskaltaa luottaa ihmisiin, joiden maailmaa ei tunne entuudestaan. Tai ehkä hän on halunnut minimoida menettämisen riskin. On paljon vaikeampaa paljastaa todellinen minänsä jollekin merkitykselliselle ihmiselle. Senkö takia hän avautuu estottomasti vieraille äideille jalkapallokatsomossa?

Josefin vilkaisee kelloa ja huomaa, että hänelle tulee kiire. Hän menee keittiöön, ottaa kupin kahvia ja chia-vanukkaan. Enempää hän ei voi syödä lounaaksi, jos ei halua räjäyttää vaakaa.

Kuka luottaa personal traineriin, jolla on sepelvaltimotauti?

Ovikello soi, ja Josefin menee ottamaan päivän ensimmäisen valmennettavan vastaan. Mutta oven takana häntä odottaa hymyn sijasta kiihtynyt ilme. Ehkä juuri sen takia treeniasuinen nainen seisoo väärässä paikassa, keittiönovella kellarin sisäänkäynnin sijasta.

Hän vapisee. »Lämmittelin kuntoradalla, niin kuin käskit, mutta sitä minun ei olisi pitänyt tehdä.»

»Mitä tarkoitat?» Josefin ei ymmärrä mitään.

»Siellä oli laumoittain poliiseja. Ja loukkaantunut poika. Siellä on tapahtunut hirveitä.»

KORKEIDEN HAVUPIUIDEN oksat keinahtelevat tuulessa, ja jonkin aikaa sitten raivonnut myrsky on kaatanut alueella paljon puita. Emma istuu rungon päälle ruumiin löytäneen miehen viereen.

»Hän on oppilaani», mies sanoo. »Tämä on aivan hirveää.»

»Entä kuka sinä olet?»

»Minäkö? Joakim Wilson, yläkoulun liikunnanopettaja», mies sanoo ja työntää kädet reisien alle.

Pojan vammat huomioon ottaen Joakim on voinut erehtyä. Tunnistamisen täytyy olla sataprosenttisen varma, ennen kuin omaisille ilmoitetaan. Joakim vaikuttaa varmalta, mutta se ei riitä vakuuttamaan Emmaa.

»Hänet on pahoinpidelty pahasti», Emma huomauttaa, mutta Joakim keskeyttää hänet.

»Tunnistan paidan», Joakim sanoo. »Hänellä on se jokaisella liikuntatunnilla, niin, ja muulloinkin.»

Emma vilkaisee teltan oviaukkoa ja rikkirevittyä, veristä pelipaitaa, jonka selässä on numero 10. Pojan paita ei voi olla ainoa koko Brommassa. Vai voiko? Kun Emma ajattelee tarkemmin, hän ei muista nähneensä koskaan alueella teiniä, joka kuljeskeli pelipaidassa. Joten Joakim saattaa sittenkin olla oikeassa.

»Keneksi sinä siis luulet poikaa?»

»Hän on Felix Rossi seitsemänneltä luokalta», Joakim sanoo. Hänen polvensa tutisevat niin, että puunrunko tärisee.

»Yritä hengittää», Emma sanoo.

»Voi hemmetti, tämä on aivan älytöntä. Mihin pirun hulluun poika on törmännyt?»

»Siitä me otamme selvää», Emma sanoo päättäväisesti.

»En kestä katsoa häntä, mutta katse hakeutuu tuonne väkisin. Tämä on koko elämäni pahin kokemus. Minulla on huono olo.»

Emma laskee kätensä miehen olkapäälle. »Usko minua: älä katso enää teltaan.»

Joakim nyökkää ja kumartuu sitomaan toisen lenkkarinsa nauhat.

»Miten löysit hänet?» Emma kysyy.

»Meillä oli koulussa suunnistusta, ja lähdin kymmenen maissa, kahden tunnin välissä, hakemaan rastit pois», Joakim sanoo. »Olin vähällä kompastua poikaan, koska katsoin juuri silloin muualle.»

Emma huomaa vasta nyt oranssi-valkoisen rastin vähän matkan päässä rantaan päin.

»Koskitko häneen?»

Joakim katsoo kauhistuneena Emmaa ja sitten omia, likaisia käsiään. »Tarkistin tietysti, onko hän elossa, mutta huomasin heti, että hän on kuollut. Hän oli hirveän jäykkä ja kylmä.»

Kyynel valuu pitkin Joakimin poskea, ja kun hän nostaa kättään pyyhkiäkseen sen pois, Emma näkee sormenpäissä veritahroja.

»Mitä teit sitten, kun tajusit hänen olevan kuollut?»

»Soitin heti hätänumeroon, mutta kesti varmasti vartin, ennen kuin ensimmäinen poliisiauto tuli. Se tuntui ikuisuudelta. Kasvan pian kiinni tähän puunrunkoon.»

Joakim ojentaa jalkansa ja oikaisee selkensä.

»Millainen Felix oli oppilaana? Kerro niin paljon kuin jaksat. Kaikesta voi olla hyötyä tutkinnassa.»

»Valtavan lupaava jalkapalloilija. Hän oli saanut syntymälahjana aivan fantastisen pallosilmän. Enkä ole ainoa, joka ajattelee niin. En voi uskoa, että hän on kuollut, ihan tuosta vain. Ja vielä eilen hän oli täynnä elämää. Tämä on niin pirun turhaa.»

Emma ei osaa sanoa mitään lohduttavaa.

Joakim on šokissa, ja hänen pitäisi mennä kotiin, mutta Emma ei voi päästää häntä aivan vielä.

»Onko muuta, mikä meidän olisi hyvä tietää?»

»Felix oli hieno poika, mutta hänellä oli jotain kitkaa kavereidensa kanssa. Jotain sanailua koko ajan.»

»Millä tavalla?»

Liikunnanopettaja katsoo tyhjin silmin eteensä. »En oikein tiedä, mutta Felix vaikutti viime aikoina aika yksinäiseltä ja eksyneeltä. Ei enää omalta iloiselta itseltään. Eilen sen huomasi hyvin selvästi. Hän ei yrittänyt suunnistuksessa parastaan vaan liikkui etupäässä itsekseen.»

»Tulkitsenko oikein, että jokin painoi häntä?»

Joakim nyökkää. »Aivan varmasti. Minun olisi pitänyt kysyä, miten hän voi, mutta nyt se on myöhäistä.»

AJATUKSET OVAT kaukana brommalaiselta kuntoradalta, vaikka Krille seisoo aivan sulkunauhan vieressä. Hän taputtaa kasvojaan ja yrittää keskittyä työhön. Joku on purkannut kaikki aggressionsa tuohon poikaparkaan. Krillen on entistä vaikeampi hengittää, kun hän ajattelee uhrin vammoja. Jokainen uusi raa'an murhan tapahtumapaikka on hänelle entistä pahempi. Hän ei totu siihen ikinä, mutta ei kuitenkaan harkitse ammatinvaihtoa. Krille on kutsumusammattissaan, ottaa kiinni ihmisiä, joiden ei pidä olla vapaalla jalalla yhteiskunnassa. Kuten esimerkiksi tämän rikoksen tekijä.

Onko kysymyksessä umpimähkäinen henkirikos?

Hyökkäys kuntoradalla voi viitata siihen, ja siinä tapauksessa tutkinta vaikeutuu.

Poika oli väärässä paikassa väärään aikaan.

Krille katsoo metsässä ympärilleen. Rata on kauniin vihreiden keskellä.

Mutta pimeän tultua täällä ei haluaisi olla yksin.

Kuoliko poika keskellä yötä?

Emma istuu rinteessä muutaman metrin päässä ja puhuttaa treeniasuista miestä, jolla näyttää olevan paljon sanottavaa. Krille mietti, mitä hänen pitäisi tehdä. Hän on sivuosassa

ja tuntee olevansa etupäässä tiellä. Emmen ajatteleminen ei paranna asiaa.

Katsoa saa, mutta ei koskea, Krille muistuttaa itseään.

Emma ei suostu kertomaan, mitä tapahtui, kun hän meni kotiin Nylletin luo, ja Madeleine oli siellä. Katastrofi-iltana. Näin jälkeempäin ajatellen hänen ei ehkä olisi pitänyt nalkuttaa Emmalle. Senkö takia tämä oli vetäytynyt? Sitä ennen Krille oli ollut melkein varma, että heistä kahdesta tulisi pari, ainakin lopulta. Mutta Emmen sijasta Krille joutuu sopeutumaan aivan toisenlaiseen todellisuuteen. Naiseen joka hallitsee hänen elämäänsä. Kännykkä värisee, niin että reittä kutittaa.

Veronika, mutta hän saa nyt odottaa.

Krille huomaa jonkin matkan päässä pomonsa, ja häntä hävettää.

Jospa Lindberg tietäisi.

On inhottavaa ajatella rikospaikalla itseään. Krille yrittää työntää omat ongelmansa sivuun, mutta se on helpommin sanottu kuin tehty. Ja yökin meni päin helvettä. Hän onnistui nukahtamaan vasta pikkutunneilla. Ehkä hän olisi voinut rentoutua jos olisi uskoutunut Emmalle. Mutta tarkemmin ajatellen hän voisi hävitä paljon enemmän kertomalla totuuden.

Tietyt salaisuudet on parasta pitää omana tietonaan.

Kolme teinipoikaa lähestyy ruumiin löytöpaikkaa Solviksbadetin suunnasta, ja Krille toivoo, että heidät olisi ohjattu jo aikaisemmin menemään toista kautta. Sulkunauhat on vedetty pitkähkön matkan päähän, mutta valkoinen telta näkyy kauas. Pojat seisovat paikoillaan ja osoittavat miestä, joka istuu puhumassa Emmen kanssa.

»Jocke!» yksi pojista huutaa ja vilkuttaa.

Treeniasuinen mies nostaa kättään, mutta ei tee elelläkään noustakseen.

Krille menee poikien luo. »Hei, pojat, täällä ei saa nyt olla. Jocken täytyy puhua poliisin kanssa, ja ehdotan, että palaatte samaa tietä kuin tulitte.»

»Miksi täällä on noin paljon poliiseja?» kysyy pisin poika.
»Onko täältä löytynyt ruumis?»

Krille tajuaa, että tieto kuolemasta on jo sosiaalisessa mediassa. Ambulanssin ja poliisiautojen kulkue ei ole varmasti jäänyt keneltäkään tšekäläiseltä huomaamatta.

»Kysymys on tosiaan kuolemantapauksesta», Krille sanoo. »Olen pahoillani, mutta en voi sanoa enempää. Eikö teidän pitäisi olla koulussa?»

Poika, jolla on vesikampa, pudistaa päätään ilman, että yksikään hiuskarva liikahtaa. »Juma, arvasin että jotakin tapahtuu vielä.»

Krille oli juuri aikonut patistaa poikia lähtemään, mutta pojan sanat saavat hänet havahtumaan. »Tapahtuu mitä?»

»Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun jollekin käy huonosti», poika sanoo ja potkaisee kiveä maassa. »Tänne tulee Räckstasta porukkaa varastamaan kännyköitä ja merkki-vaatteita. Ja ne myös hakkaavat.»

»Vai niin», sanoo Krille. »Tiedättekö, keitä ne ovat?»

»Nuoria tyyppejä, tyyliin meidän ikäisiä, vaikka mukana on pari vanhempaakin», poika vastaa ja vilkaisee kavereitaan. »Aluksi ne ryöstivät vähemmän, mutta sitten se muuttui pahemmaksi.»

Krille katsoo poikaa kysyvästi. »Millä tavalla pahemmaksi?»

»Ne uhkaavat veitsellä ja vievät kalliimpaa kamaa. Niin kuin mopoja.»

»Sarenbrant paranee paranemistaan, ja uusi kirja osoittaa selvästi, miksi hänet nimettiin vuoden parhaaksi dekkarikirjailijaksi.»

– **Kapprakt**

Koulun suunnistuspäivän jälkeen metsästä löytyy kuollut teinipoika: ruumis on pahoinpidelty ja arvoesineet ovat kadoksissa. Epäilykset suuntautuvat Bromman hienostoalueella liikkuvaan väkivaltaiseen nuorisojengiin. Rikospoliisi Emma Sköldin täytyy löytää syyllinen ennen kuin tapahtuu uusi murha, mutta hänellä on tunne, ettei jokin täsmää. Joku valehtelee, mutta kuka – vai kaikki?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45440-4